

Środa, 12 września 2012 r.

Reforma wspólnej polityki rybołówstwa

P7_TA(2012)0336

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2012 r. w sprawie reformy wspólnej polityki rybołówstwa – ogólny komunikat (2011/2290(INI))

(2013/C 353 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając porozumienie z 1995 r. w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz do zarządzania nimi (porozumienie nowojorskie z dnia 4 sierpnia 1995 r.),
- uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, przyjęty w dniu 31 października 1995 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2002 r. w sprawie zielonej księgi Komisji dotyczącej przyszłości wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając oświadczenie wydane na Światowym Szczycie w sprawie Zrównoważonego Rozwoju, który odbył się w Johannesburgu w dniach 26 sierpnia – 4 września 2002 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wprowadzenie zrównoważenia w rybołówstwie UE przy pomocy podejścia opartego na maksymalnie podtrzymywalnym odłowieniu” (COM(2006)0360) oraz swoją rezolucję z dnia 6 września 2007 r. w sprawie wprowadzenia zrównoważenia w rybołówstwie UE przy pomocy podejścia opartego na maksymalnie podtrzymywanym odłowieniu ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia na rzecz ograniczenia niepożądanych przyłówów i eliminacji odrzutów w rybołówstwie europejskim” (COM(2007)0136) oraz swoją rezolucję z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie strategii na rzecz ograniczenia niepożądanych przyłówów i eliminacji odrzutów w rybołówstwie europejskim ⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne nr 12/2011 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy działania podjęte przez UE przyczyniły się do dostosowania zdolności połowowej flot rybackich do dostępnych możliwości połowowych?”,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 E z 7.11.2002, s. 401.

⁽²⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

⁽³⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 228.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 271.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 68 E z 21.3.2009, s. 26.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

Środa, 12 września 2012 r.

- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie roli WPRyb we wprowadzaniu podejścia ekosystemowego do gospodarki morskiej (COM(2008)0187) oraz swoją rezolucję z dnia 13 stycznia 2009 r. dotyczącą roli WPRyb we wprowadzaniu podejścia ekosystemowego do gospodarki morskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 września 2008 r. zatytułowany „Europejska strategia na rzecz badań morskich: wykorzystanie spójnych ram Europejskiej Przestrzeni Badawczej jako wsparcia dla zrównoważonego wykorzystania mórz i oceanów” (COM(2008)0534) oraz swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie badań stosowanych w dziedzinie wspólnej polityki rybackiej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie zarządzania w ramach WPRyb: Parlament Europejski, regionalne komitety doradcze i inne podmioty ⁽³⁾,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Budowa zrównoważonej przyszłości dla akwakultury – Nowy impuls dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury” (COM(2009)0162),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 22 kwietnia 2009 r. zatytułowaną „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa” (COM(2009)0163),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie zielonej księgi Komisji dotyczącej przyszłości wspólnej polityki rybołówstwa ⁽⁵⁾,
- uwzględniając cel 6 z Aichi przyjęty w ramach protokołu z Nagoi opublikowanego w wyniku szczytu w Nagoi poświęconego różnorodności biologicznej, który odbył się w dniach 18–29 października 2010 r.,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 13 lipca 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2011)0425 i dokument roboczy służb Komisji towarzyszący temu wnioskowi (SEC(2011)0891),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa” (COM(2011)0417),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (COM(2011)0804),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury (COM(2011)0416),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2011)0424),

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 E z 24.2.2010, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 38.

⁽³⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 75.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 37.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 15.

Środa, 12 września 2012 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące obowiązków w zakresie sprawozdawczości na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2011)0418),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie wkładu wspólnej polityki rybołówstwa na rzecz wytwarzania dóbr publicznych ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie kryzysu w europejskim sektorze rybołówstwa spowodowanego wzrostem cen ropy ⁽²⁾,
  - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020” (COM(2010)2020),
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0253/2012),
- A. mając na uwadze, że po raz pierwszy w historii wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyB) Parlament pełni funkcję współprawodawcy w ustanawianiu zreformowanej WPRyB;
- B. mając na uwadze strategiczne znaczenie sektora rybołówstwa dla zaopatrzenia ludności w ryby i dla równowagi żywnościowej państw członkowskich i samej UE, a także mając na uwadze jego istotny wkład w dobrobyt społeczno-gospodarczy społeczności obszarów przybrzeżnych, rozwój lokalny, zatrudnienie, tworzenie i utrzymywanie działalności gospodarczej, zarówno na wcześniejszych, jak i na późniejszych etapach łańcucha produkcji, oraz utrzymanie lokalnych tradycji kulturalnych;
- C. mając na uwadze, że pomimo poczynienia pewnych postępów po przeprowadzeniu przeglądu WPRyB w 2002 r. w obecnym komunikacie przypomina się, iż w ramach poprzedniej WPRyB nie udało się osiągnąć jej kluczowych celów: liczne stada ryb są przeławiane; sytuacja gospodarcza części floty UE jest niestabilna pomimo dotacji; ilość miejsc pracy w sektorze rybołówstwa maleje i są one nieatrakcyjne, zwłaszcza dla młodych ludzi przystępujących do sektora; a sytuacja wielu społeczności obszarów przybrzeżnych utrzymujących się z rybołówstwa i akwakultury jest niepewna;
- D. mając na uwadze, że poprzednia WPRyB miała jednak pewien pozytywny wpływ, ponieważ umożliwiła odbudowę niektórych zasobów i utworzenie Regionalnych Komitetów Doradczych;
- E. mając na uwadze, że w WPRyB w odniesieniu do produktywnego sektora rybołówstwa niezbędne jest utrzymanie podejścia uwzględniającego aspekty ekologiczne oraz gospodarcze i społeczne (trzy filary reformy WPRyB), tak aby zachować równowagę między stanem istniejących zasobów w różnych strefach morskich oraz ochroną struktury społeczno-gospodarczej społeczności obszarów przybrzeżnych zależnych od połowów przybrzeżnych, w celu zapewnienia im miejsc pracy i dobrobytu;
- F. mając na uwadze, że UE odpowiada za około 4,6 % ogólnych połowów oraz produktów akwakultury, co czyni ją czwartym co do wielkości producentem na świecie; mając na uwadze, że mimo to UE importuje ponad 60 % spożywanych ryb;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0052.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0234.

Środa, 12 września 2012 r.

- G. mając na uwadze, że pomimo uznanego braku danych naukowych, według szacunków Komisji 75 % zasobów ryb UE jest nadmiernie eksploatowanych, ponad 60 % zasobów ryb z wód europejskich jest poławianych ponad maksymalny podtrzymywalny połów (MSY), a UE traci około 1,8 mld EUR potencjalnego dochodu rocznie z powodu braku zarządzania rybołówstwem w sposób zrównoważony;
- H. mając na uwadze, że pomimo tego niektóre łowiska UE są uznawane za zrównoważone, co świadczy o tym, że współpraca pomiędzy organami zarządzającymi, przemysłem rybnym i innymi zainteresowanymi stronami może przynieść zadowalające wyniki;
- I. mając na uwadze, że w opinii Komisji od 2003 r. decyzje Rady wykraczały poza zalecenia naukowe średnio o 47 %, a 63 % szacowanych zasobów ryb z Oceanu Atlantyckiego jest obecnie przeławianych, podobnie jak 82 % zasobów z Morza Śródziemnego i cztery szóste zasobów z Morza Bałtyckiego;
- J. mając na uwadze, że choć w latach 2002–2007 przemysł rybny UE stracił 30 % miejsc pracy ze względu na zły stan zasobów ryb, spadek cen wynikający z tańszego przywozu oraz postęp technologiczny, nadal szacuje się, że sektor rybołówstwa (w tym akwakultura) wygenerował 34,2 miliarda EUR zysków rocznie w tym okresie i przyczynia się do tworzenia 350 000 miejsc pracy zarówno na wcześniejszych, jak i na późniejszych etapach łańcucha produkcji w sektorach rybołówstwa, przetwórstwa oraz obrotu produktami rybołówstwa, w szczególności na obszarach przybrzeżnych, regionach najbardziej oddalonych oraz na wyspach, gdzie wytwarza on „dobra publiczne”, które nie zostały należycie uwzględnione; mając na uwadze, że pomimo utraty miejsc pracy zdolność połowowa flot znacznie wzrosła dzięki postępowi technologicznemu;
- K. mając na uwadze, że dostępne dane dotyczące faktycznej zdolności europejskiej floty rybackiej nie są wiarygodne, ponieważ nie uwzględniają rozwoju technologicznego, a państwa członkowskie nie podają dokładnych danych dotyczących zdolności floty;
- L. mając na uwadze niepewność dochodów i wynagrodzeń osób zawodowo zajmujących się rybołówstwem, która jest konsekwencją formy handlu w sektorze, sposobu ustalania cen pierwszej sprzedaży i nieregularnej charakterystyki działalności, które to czynniki stwarzają konieczność utrzymania finansowania publicznego, krajowego i unijnego, dostosowanego do potrzeb sektora;
- M. mając na uwadze, że zarówno floty tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego oraz floty działające na niewielką skalę, w tym floty zajmujące się połowami skorupiaków i inną działalnością w zakresie tradycyjnej akwakultury ekstensywnej, jak i działające na większą skalę floty o charakterze przemysłowym mają bardzo odmienne właściwości, co dotyczy również flot w różnych częściach UE, niezależnie od wielkości statków; mając na uwadze w związku z tym, że odpowiednich instrumentów zarządzania oraz problemów nie można uwzględniać w ramach tego samego modelu i różne floty powinno się zatem traktować odrębnie;
- N. mając na uwadze, że reforma WPRyb musi zapewnić przetrwanie i przyszłą rentowność flot rybackich tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, flot działających na niewielką skalę i na obszarach przybrzeżnych, w tym w regionach najbardziej oddalonych, które są wysoce uzależnione od rybołówstwa i które mogą wymagać tymczasowego wsparcia społeczno-gospodarczego w ramach nowej WPRyb, nie powodując jednakże wzrostu łącznej zdolności floty;
- O. mając na uwadze konieczność włączenia przedstawicieli flot o charakterze przemysłowym i flot działających na niewielką skalę oraz sektora akwakultury w definiowanie i opracowywanie nowej WPRyb;
- P. mając na uwadze, że kobiety odgrywają zasadniczą rolę w sektorze przetwórstwa i akwakultury, w wykonywaniu pomocniczych zadań kierowniczych i administracyjnych oraz w zbieraniu skorupiaków; mając na uwadze, że kobiety, choć w mniejszym stopniu, pracują również w sektorze połowowym; mając jednak na uwadze, że ich istotny wkład nie jest jednak bardzo często należycie uznawany ani wynagradzany;

Środa, 12 września 2012 r.

- Q. mając na uwadze zawarty w Traktacie z Lizbony obowiązek czuwania nad spójnością strategii politycznych Unii, także w odniesieniu do reformy WPRyB;
- R. mając na uwadze, że produkty rybołówstwa i akwakultury, jako źródło bogatej w białko, zdrowej żywności, odgrywają ważną rolę w żywieniu ludzi zarówno w Europie, jak i na świecie;
- S. mając na uwadze, że dzieci w wieku szkolnym już od najwcześniejszych lat muszą zdobywać wiedzę na temat dużej różnorodności dostępnych gatunków ryb oraz o ich sezonowości;
- T. mając na uwadze, że konsumenci muszą być stale informowani o dużej różnorodności dostępnych gatunków w celu ograniczenia nadmiernych połowów niektórych stad,
- U. mając na uwadze, że w ramach WPRyB powinno się wziąć odpowiedzialność związaną z finansowaniem ponoszonych kosztów, a w szczególności z decyzjami i środkami podejmowanymi w jej ramach;

CELE REFORMY

Zrównoważenie środowiskowe

Środki na rzecz ochrony żywych zasobów morza

1. uważa, że podstawowym celem każdego rodzaju polityki rybołówstwa jest zapewnienie zaopatrzenia ludności w ryby oraz rozwoju społeczności obszarów przybrzeżnych, poprzez tworzenie miejsc pracy oraz poprawę warunków życia osób zatrudnionych w rybołówstwie, jednocześnie zapewniając stabilność zasobów, sprzyjającą ich właściwej ochronie;
2. uważa, że WPRyB (sektor połowów i akwakultury) wymaga dogłębnej i ambitnej reformy, jeżeli UE ma zapewnić długoterminowe zrównoważenie środowiskowe, które jest warunkiem wstępnym zapewnienia opłacalności ekonomicznej i społecznej sektora rybołówstwa i akwakultury UE; popiera większą koordynację zmienionej polityki z innymi obszarami polityki UE, takimi jak polityka spójności, polityka środowiskowa, rolna i zewnętrzna, oraz spójność przyszłych międzynarodowych porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem z tą polityką; przypomina w związku z tym o znaczeniu takich narzędzi jak zintegrowana polityka morska oraz podejście makroregionalne, które mogą zapewnić ściślejszą integrację;
3. podkreśla, że każdy rodzaj polityki rybołówstwa powinien obejmować szereg wymiarów – społeczny, środowiskowy, gospodarczy – które wymagają zastosowania zintegrowanego i zrównoważonego podejścia, nieidącego w parze z podejściem tworzącym ich hierarchię według odgórnej definicji priorytetów;
4. podkreśla, że odpowiednio zarządzany, z naciskiem na zrównoważony globalny rozwój, sektor połowów i akwakultury mógłby wnieść większy wkład w zaspokajanie potrzeb europejskiego społeczeństwa pod względem bezpieczeństwa żywnościowego, jakości żywności, zatrudnienia, ochrony środowiska oraz zachowania dynamicznych i zróżnicowanych społeczności rybackich i przybrzeżnych;
5. uznaje, że rybołówstwo przez wiele pokoleń dawało zatrudnienie wielu często słabym gospodarczo społecznościom zamieszkującym wybrzeża Europy; uważa, że wszystkie te społeczności, niezależnie od wielkości, zasługują na ochronę w ramach europejskiej polityki rybołówstwa oraz że należy utrzymać historyczne powiązanie pomiędzy społecznościami a wodami, na których tradycyjnie prowadziły one działalność połowową;

Środa, 12 września 2012 r.

6. uważa, że, zgodnie z zasadą warunkowości, tym, którzy poławiają – w tym także skorupiaki – w sposób zrównoważony i korzystają ze zrównoważonych pod względem środowiskowym, mniej intensywnych selektywnych narzędzi i metod połowowych, należy zaproponować zachęty w celu zapewnienia powszechnego wykorzystania tych praktyk połowowych oraz zrównoważonego rozwoju społeczności obszarów przybrzeżnych; uważa, że sam przemysł rybny musi odegrać kluczową rolę w opracowaniu zrównoważonych metod połowowych i że takie zachęty powinny być proponowane na szczeblu zbliżonym do szczebla zainteresowanych stron oraz we współpracy z rybakami i innymi zainteresowanymi organami; zauważa, że obejmuje to udzielenie wsparcia na rzecz dobrowolnego unijnego oznakowania ekologicznego, które można by było zlecić w ramach podwykonawstwa istniejącym jednostkom certyfikującym, w celu zapewnienia równych szans rybakom i producentom pochodzącym zarówno z UE, jak i spoza UE;
7. jest przekonany, że w ramach reformy WPRyb należy ustanowić odpowiednie i skuteczne instrumenty wspierania zarządzania rybołówstwem opartego na ekosystemie; dlatego uważa, że w wieloletnich planach zarządzania trzeba uwzględnić takie podejście ekosystemowe; jest zdania, że należy bezwzględnie położyć kres sytuacji impasu instytucjonalnego w związku ze wspomnianymi wieloletnimi planami zarządzania i że powinna mieć zastosowanie zwykła procedura ustawodawcza; uważa ponadto, że faktyczne uprawnienia do mikrozarządzania należy przekazać państwom członkowskim współpracującym na szczeblu regionalnym;
8. przypomina, że rozwój na obszarach morskich i przybrzeżnych musi być zgodny z prawodawstwem środowiskowym, na przykład z dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej i z dyrektywami w sprawie ochrony różnorodności biologicznej, ponieważ dobry stan środowiska powinien być warunkiem wstępnym wszelkich działań podejmowanych w regionach morskich i przybrzeżnych;
9. podkreśla, że WPRyb musi przewidywać ostrożnościowe podejście do zarządzania rybołówstwem oraz zapewniać, że zrównoważona eksploatacja żywych zasobów morskich przyczyni się do obudowy i utrzymania populacji wszystkich stad poławianych gatunków **na poziomach zbliżonych do** poziomów umożliwiających maksymalny podtrzymywalny połów; podkreśla, że w rozporządzeniu podstawowym musi zostać określony jasny harmonogram, w tym ostateczny termin; podkreśla, że w celu wyeliminowania przeławiania, tam, gdzie ono występuje, i osiągnięcia zrównoważonej ochrony zasobów, co wymaga dostępu do wiarygodnych danych naukowych, konieczne jest przydzielenie odpowiednich zasobów finansowych na realizację WPRyb;
10. uważa, że należy niezwłocznie zrealizować cel osiągnięcia maksymalnego podtrzymywalnego połowu opartego na śmiertelności połowowej, ponieważ przyczyni się to w znacznym stopniu do nadania właściwego kierunku zrównoważonemu rozwojowi zasobów ryb; wzywa Komisję i państwa członkowskie do osiągnięcia tego celu w sposób operacyjny, w oparciu o solidne dane naukowe oraz z uwzględnieniem konsekwencji społeczno-gospodarczych;
11. podkreśla jednak trudności związane z wdrażaniem zasady maksymalnego podtrzymywalnego połowu, zwłaszcza w przypadku połowów wielogatunkowych lub przypadków, gdy dane naukowe dotyczące zasobów ryb są niedostępne lub niezetelne; wzywa zatem do przeznaczenia odpowiednich kwot na badania naukowe i gromadzenie danych w celu wprowadzenia zrównoważonej polityki rybołówstwa;
12. wzywa Komisję do tego, aby przewidziała opracowanie długoterminowych planów zarządzania dla wszystkich łowisk w UE oraz do zastosowania podejścia ekosystemowego jako podstawy wszystkich takich planów, wraz z precyzyjnie określonymi celami i zasadami kontroli odłowu jako kluczowymi elementami każdego planu, który powinien określać zasady ustalania rocznego nakładu połowowego z uwzględnieniem różnicy między obecną wielkością i strukturą stad a celami dotyczącymi docelowych stad; w związku z tym wzywa Radę do działania zgodnie z celami wieloletnich planów zarządzania, bez wyjątków;
13. podkreśla bezpośredni związek pomiędzy odrzutami, niepożądanymi przyłowami i przeławianiem oraz rozumie powody i potrzeby, jakie skłoniły Komisję do opracowania na szczeblu UE skutecznej polityki zakazującej odrzutów, przy czym Europejska Agencja Kontroli Rybołówstwa powinna mieć szersze uprawnienia do zapewnienia sprawiedliwego systemu przepisów i sankcji zgodnych z zasadą równego traktowania;

Środa, 12 września 2012 r.

14. proponuje w związku z powyższym wprowadzenie obowiązku prowadzenia szczegółowej dokumentacji dotyczącej ilości ryb poszczególnych gatunków złowionych powyżej określonego progu i niewyładowanych, w celu zaspokojenia potrzeb w zakresie badań naukowych i umożliwienia rozwijania selektywnych narzędzi połowowych w warunkach pełnej znajomości sytuacji;

15. uważa, że stopniowe eliminowanie odrzutów powinno być uzależnione od rodzaju połowów oraz od właściwości i realiów różnych metod i połowów, mając na uwadze, że jest to łatwiejsze do osiągnięcia w przypadku niektórych połowów jednogatunkowych i że przedstawia to pewne wyzwania w przypadku połowów wielogatunkowych, które należy pokonać; podkreśla, że należy zwrócić uwagę na organizacje skupiające producentów i organizacje rybackie, które powinny zostać aktywnie włączone w ten proces; podkreśla, że eliminowaniu odrzutów powinny towarzyszyć środki techniczne mające na celu zmniejszenie lub wyeliminowanie niepożądanych przyłówów oraz zachęty na rzecz selektywnych praktyk połowowych; uważa, że priorytetem powinno być przede wszystkim unikanie przypadkowych połowów, a nie zarządzanie nimi; wyraża zaniepokojenie w związku z tym możliwością pojawienia się rynku równoległego odrzutów, który stanowiłby zagrożenie dla ekosystemu i europejskiego sektora rybołówstwa; podkreśla, że powinny zostać wprowadzone w związku z tym odpowiednie gwarancje; podkreśla też konieczność zaangażowania ze strony zainteresowanych stron oraz uważnego planowania obowiązku wyładunku i późniejszego przetwarzania połowów w celu zapobieżenia zastąpieniu wyrzucania niechcianych ryb z powrotem do morza wyrzucaniem niechcianych ryb na ląd;

16. podkreśla konieczność zintensyfikowania badań naukowych oraz przyznania na nie odpowiedniego finansowania, a także opracowania narzędzi i technik połowowych pozwalających uniknąć przypadkowych połowów; zwraca się do Komisji, aby zaproponowała wystarczające i odpowiednie środki oraz udzieliła państwom członkowskim wsparcia finansowego na ten cel; podkreśla znaczenie uwzględnienia w tym celu zarządzania połowami wielogatunkowymi; zauważa, że dzisiejsza technologia ograniczania lub eliminowania odrzutów nie jest równie skuteczna dla wszystkich rodzajach rybołówstwa; wzywa w związku z tym Komisję do promowania partnerstwa między naukowcami i rybakami, uwzględniania ich opinii podczas opracowywania swoich strategii oraz wspierania państw członkowskich w opracowywaniu nowych technik połowowych;

17. wzywa Komisję i państwa członkowskie do niezwłocznego przeprowadzenia „projektów pilotażowych” ukierunkowanych na poprawę selektywności narzędzi połowowych;

18. dostrzega trudności w stosowaniu środka na rzecz eliminowania odrzutów w przypadku łowisk wielogatunkowych, takich jak na Morzu Śródziemnym (lecz nie tylko), z uwagi na występowanie szczególnych praktyk połowowych oraz szczególnych warunków klimatycznych i geologicznych; uważa, że dalsze konsultacje są konieczne, aby pokonać trudności związane z ustanowieniem niezbędnej infrastruktury służącej gromadzeniu i przetwarzaniu przyłówów proponowanej przez Komisję; wzywa do wprowadzenia dalszych środków ograniczających połowy niedojrzałych organizmów morskich i zniechęcających do handlowania niedojrzalymi organizmami morskimi;

19. wzywa Komisję, aby z myślą o ochronie żywych zasobów i zagwarantowaniu długotrwałej równowagi środowiskowej oceniła możliwość ustanowienia sieci obszarów zamkniętych, na których wszelka działalność połowowa będzie zakazana przez pewien okresu czasu w celu zwiększenia produktywności ryb i ochrony żywych zasobów wodnych i ekosystemu morskiego;

20. podkreśla specyfikę regionów najbardziej oddalonych, które w wymiarze ekonomicznym, społecznym i demograficznym są silnie uzależnione od rybołówstwa (głównie od rybołówstwa na niewielką skalę) i które są otoczone morzem; uważa za konieczne ograniczenie dostępu do stref morskich tych regionów biogeograficznych dla flot regionalnych, korzystających z przyjaznych środowisku narzędzi połowowych;

21. wyraża wątpliwości związane z wnioskami dotyczącymi rynku przyłówów oraz podkreśla, że w przypadku ich wdrożenia należy przewidzieć właściwe gwarancje w celu uniknięcia pojawienia się rynku równoległego, który zachęcałby rybaków do zwiększenia połowów;

22. uważa, że zakaz odrzutów należy wprowadzać w rybołówstwie krok po kroku, aby sektor mógł łatwiej się do niego dostosować; podkreśla, że organizacje skupiające producentów powinny się aktywnie zaangażować w stopniowe wdrażanie tego zakazu;

Środa, 12 września 2012 r.

23. wzywa Komisję do udzielania pomocy państwom członkowskim w kompensowaniu różnorodnych społeczno-gospodarczych konsekwencji przyjęcia zakazu odrzutów;
24. podkreśla, że wprowadzenie środków na rzecz stopniowego eliminowania odrzutów wymagałoby dogłębnej reformy systemu kontroli i egzekwowania; wzywa Komisję do udzielenia państwom członkowskim pomocy w tym względzie w celu dopilnowania, by egzekwowanie było wszędzie takie samo; uważa, że Europejska Agencja Kontroli Rybołówstwa musi otrzymać odpowiednie wsparcie i że należy zapewnić jej wystarczające uprawnienia i zasoby, aby mogła ona wypełniać swoje obowiązki i tym samym wspierać państwa członkowskie w stosowaniu ich systemów przepisów i sankcji;
25. wzywa Komisję do zbadania ograniczenia zasobów rybnych spowodowanego przez naturalnych wrogów takich jak foki, w tym foki pospolite, i kormorany oraz do pilnego opracowania i wdrożenia, we współpracy z państwami członkowskimi, planów zarządzania regulacją wspomnianych populacji;
26. wzywa Komisję do wdrożenia programów informujących dzieci w wieku szkolnym oraz konsumentów o różnorodności dostępnych gatunków oraz o znaczeniu spożywania ryb poławianych w sposób zrównoważony;
27. przypomina o zawartym w Traktacie z Lizbony obowiązku czuwania nad spójnością polityk Unii, także podczas reformy WPRyb;

Monitorowanie i gromadzenie wysokiej jakości danych

28. uważa, że wiarygodność danych naukowych oraz ocen skutków społeczno-gospodarczych dotyczących różnych stad w różnych basenach morskich i poszczególnych ekosystemów, a także doskonalenia stosowanych modeli i ich ujednoczenia, podobnie jak dostępność tych danych, musi koniecznie stać się jednym z czołowych priorytetów reformy; obawia się braku rzetelnych i dostępnych danych naukowych niezbędnych dla celów solidnego doradztwa naukowego;
29. podkreśla, że badania naukowe w zakresie rybołówstwa stanowią podstawowe narzędzie zarządzania połowami, które jest niezbędne zarówno do identyfikacji czynników warunkujących rozwój zasobów rybnych, umożliwiające przystąpienie do ich oszacowania ilościowego oraz opracowanie modeli pozwalających przewidzieć ich ewolucję, jak i do ulepszenia narzędzi połowowych, jednostek pływających oraz warunków pracy i bezpieczeństwa rybaków, w połączeniu z wiedzą i doświadczeniem tych ostatnich;
30. wzywa Komisję do złożenia wniosków w sprawie skutecznego gromadzenia wysokiej jakości danych dla naukowców, zharmonizowanego na szczeblu UE; jednocześnie zachęca ją do ustanowienia ram decyzyjnych w sytuacji braku danych oraz opracowania modeli naukowych, na których opierać się będzie zarządzanie połowami wielogatunkowymi; podkreśla potrzebę angażowania rybaków, a także wszystkich zainteresowanych stron i naukowców w przyczynianie się do gromadzenia i analizowania informacji oraz aktywnego budowania partnerstwa badawczego;
31. zauważa, że wśród głównych powodów braku dostatecznych podstawowych danych naukowych dotyczących większości zasobów ryb należy wyróżnić niewystarczającą sprawozdawczość państw członkowskich, brak odpowiedniego finansowania oraz ograniczone zasoby ludzkie i techniczne państw członkowskich; wzywa w związku z tym Komisję do ustanowienia systemu nakładania sankcji na państwa członkowskie, które nie wypełniają swoich obowiązków w zakresie gromadzenia i przekazywania danych; uważa, że w ramach nowego EFMR powinno się w razie konieczności udzielić państwom członkowskim pomocy technicznej i finansowej w zakresie gromadzenia i analizy rzetelnych danych oraz zapewnić odpowiednie zasoby finansowe na istotne badania naukowe w państwach członkowskich;
32. zauważa, że udział Unii w zakresie finansowania pozyskiwania, przetwarzania i udostępniania danych naukowych, które umożliwiają wspieranie zarządzania opartego na wiedzy, obecnie nie przekracza 50 %; wzywa w związku z tym do zwiększenia wysiłków Unii w tym zakresie;

Środa, 12 września 2012 r.

33. wzywa Komisję do określenia na szczeblu UE definicji nadmiernej zdolności połowowej, która uwzględni definicje regionalne i specyfikę lokalną; wzywa ponadto Komisję do zmiany definicji zdolności połowowej w taki sposób, aby za podstawę służyły zarówno zdolności połowowe statku, jak i faktyczne nakłady połowowe; podkreśla ponadto konieczność zdefiniowania działalności połowowej na niewielką skalę w celu oddzielenia jej od rybołówstwa przemysłowego;

Zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy

34. uważa, że zasoby morskie są wspólnym dobrem publicznym, niemożliwym do sprywatyzowania; sprzeciwia się tworzeniu praw własności prywatnej w dostępie do eksploatacji tego dobra publicznego;

35. zauważa, że wniosek zawarty w rozporządzeniu podstawowym dotyczący wprowadzenia przekazywalnych koncesji połowowych jako jedynego sposobu rozwiązania problemu nadmiernej zdolności połowowej mógłby spowodować antykonkurencyjne, spekulacyjne praktyki koncentracji i uważa, że wprowadzenie koncesji powinno być dobrowolne i uzależnione od decyzji państw członkowskich, jak to ma miejsce obecnie; zauważa, że z bezpośredniego doświadczenia niektórych państw członkowskich, które już wprowadziły systemy przekazywalnych koncesji połowowych bez skutecznych ograniczeń i gwarancji wynika, że istnieje bezpośredni związek pomiędzy ich wprowadzeniem a wzrostem koncentracji praw połowowych przysługujących niektórym podmiotom gospodarczym, a zatem wzrostem cen produktów rybołówstwa; zauważa, że chociaż w niektórych krajach wdrożenie takiego systemu spowodowało ograniczenie zdolności floty, odbyło się to głównie kosztem rybołówstwa na niewielką skalę oraz tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, które to segmenty floty nie są najbardziej szkodliwe dla środowiska, lecz są najbardziej zagrożoną ekonomicznie częścią przemysłu i zapewniają najwięcej miejsc pracy i największą aktywność gospodarczą w regionach przybrzeżnych; przypomina, że ograniczenie zdolności połowowej niekoniecznie musi oznaczać zmniejszenie działalności połowowej, lecz tylko koncentrację eksploatacji zasobów rybnych w rękach podmiotów bardziej konkurencyjnych z ekonomicznego punktu widzenia; podkreśla, że w przypadku wprowadzenia systemów przekazywalnych koncesji połowowych trzeba będzie wprowadzić odpowiednie gwarancje w celu zabezpieczenia rybołówstwa na niewielką skalę i tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;

36. uważa, że należy zapewniać priorytetowy dostęp do stref połowowych tym, którzy połowią w sposób społecznie i środowiskowo odpowiedzialny; zaznacza, że ograniczenie zdolności połowowej w przypadku niektórych łowisk może zostać osiągnięte bez konieczności stosowania przekazywalnych koncesji połowowych; wzywa państwa członkowskie do wprowadzania najodpowiedniejszych środków z punktu widzenia ich szczególnej sytuacji w celu ograniczenia zdolności połowowej wszędzie, gdzie jest to konieczne;

37. uważa, że efektywność gospodarcza sektora rybołówstwa została nadwyrężona między innymi niestabilnością cen ropy; wzywa Komisję do przedłożenia odpowiednich środków poprawy efektywności paliwowej w sektorze rybołówstwa i akwakultury bez zwiększania zdolności połowowej, wyeliminowania trudnej sytuacji gospodarczej, w której znajduje się europejskie rybołówstwo i akwakultura, oraz zaproponowania w tym względzie planu działania dla regionów przybrzeżnych i wysp, szczególnie dla regionów najbardziej oddalonych;

38. przypomina, że oceany świata, dzięki rybołówstwu, nie tylko zapewniają pożywienie, bezpieczeństwo żywnościowe i źródło utrzymania 500 mln osób na świecie oraz co najmniej 50 % białka zwierzęcego z produktów rybołówstwa, które spożywane jest przez 400 mln osób w krajach najuboższych, lecz także odgrywają kluczową rolę w łagodzeniu zmiany klimatu, jako że zbiorniki wodne są największymi długotrwałymi pochłaniaczami dwutlenku węgla, a także zapewniają transport i stanowią siedlisko dla około 90 % gatunków żyjących na Ziemi;

39. potwierdza konieczność ścisłego kontrolowania oraz certyfikacji produktów rybołówstwa wprowadzanych na unijny rynek, także tych przywożonych z państw trzecich, w celu zapewnienia ich pochodzenia z przedsiębiorstw prowadzących zrównoważoną działalność w zakresie rybołówstwa oraz, w przypadku przywozów, zapewnienia tego, by produkty spełniały te same wymogi, którym podlegają producenci z Unii, na przykład w zakresie oznakowania, możliwości ustalenia pochodzenia, przepisów fitosanitarnych oraz minimalnych rozmiarów;

Środa, 12 września 2012 r.

Przyszłość miejsc pracy w sektorze rybołówstwa i akwakultury

40. jest głęboko przekonany, że zreformowanej WPRyb nie wolno oddzielać od kontekstu społeczno-gospodarczego i środowiskowego, w którym ona funkcjonuje; uważa, że sektory rybołówstwa i akwakultury ekstensywnej trzeba postrzegać jako istotne bezpośrednie i pośrednie źródło zatrudnienia dla naszych regionów nadmorskich, ożywiające ich gospodarkę i wpływające na strukturę całości ich gospodarki, a jednocześnie przyczyniające się do zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego UE; uważa, że w związku z tym WPRyb powinna przyczynić się do podwyższenia standardu życia tych społeczności, które uzależnione są od rybołówstwa, a także do poprawy warunków pracy rybaków, w szczególności poprzez zapewnienie zgodności z ustawodawstwem w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa oraz z przepisami określonymi w zbiorowych układach pracy;

41. jest zaniepokojony tym, że w ubiegłym dziesięcioleciu w sektorze połowowym utracono ponad 30 % miejsc pracy; uważa, że ograniczenie zasobów ryb, brak gwarantowanego minimalnego wynagrodzenia za pracę i niskiej wartości pierwszej sprzedaży oraz bardzo ciężkie warunki pracy stanowią przeszkody w niezbednej odnowie zasobów ludzkich w sektorze;

42. z zadowoleniem zauważa, że z niektórych badań wynika, że poprzez umożliwienie zwiększenia poziomów stad ryb powyżej poziomów maksymalnego podtrzymywalnego połowu można by osiągnąć znaczne korzyści społeczne i gospodarcze, w tym zwiększyć zatrudnienie, połowy oraz opłacalność;

43. uważa, że sektor rybołówstwa może pozostać zrównoważony, jeśli uda się znaleźć równowagę pomiędzy aspektami społeczno-gospodarczymi i środowiskowymi oraz jeśli będzie wystarczająca liczba odpowiednio wyszkolonych i mających właściwe kwalifikacje pracowników; uważa, że aby to osiągnąć, kariera w rybołówstwie musi stać się atrakcyjna, a standardy dotyczące kwalifikacji i szkoleń muszą być zgodne z wymogami międzynarodowymi i europejskimi; wzywa Komisję do promowania właściwego szkolenia i systemów kształcenia w zakresie najlepszych praktyk i biologii morskiej w poszczególnych obszarach sektora, ponieważ mogłoby to pomóc w przyciągnięciu młodych ludzi i stworzeniu konkurencyjnego oraz zrównoważonego sektora rybołówstwa i akwakultury; uważa, że powinna istnieć możliwość uruchamiania działalności gospodarczej, aby nowe pokolenie rybaków rozpoczęło działalność połowową na niewielką skalę;

44. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie inicjatywy dotyczącej niebieskiego wzrostu gospodarczego – zrównoważonego rozwoju związanego z oceanami, morzami i wybrzeżami; uważa, że większa mobilność zawodowa w sektorze rybołówstwa, dywersyfikacja miejsc pracy i ustalenie narzędzi umożliwiających dopasowanie umiejętności, kwalifikacji i programów kształcenia do potrzeb sektora są ważne dla wzrostu obszarów morskich, rybołówstwa i akwakultury;

45. uważa, że roli kobiet w sektorze rybołówstwa należy nadać większe uznanie prawne i społeczne oraz lepiej ją wynagradzać; nalega, że kobiety w sektorze rybołówstwa powinny mieć pod każdym względem takie same prawa co mężczyźni, na przykład w odniesieniu do członkostwa w organach zarządzających organizacjami rybackimi oraz kwalifikowalności do tych organów; uważa, że małżonkom oraz partnerom życiowym rybaków utrzymujących rodzinę należy nadać de facto taki status prawny oraz przyznać im takie świadczenia społeczne, które odpowiadają statusowi i świadczeniom, do jakich uprawnione są osoby pracujące na własny rachunek, zgodnie z dyrektywą 2010/41/UE; uważa ponadto, że środki finansowe przewidziane w ramach EFR oraz przyszłego EFMR należy udostępnić na rzecz szkoleń specjalnie dostosowanych do potrzeb kobiet pracujących w sektorze rybołówstwa;

46. wyraża obawę, że w przypadku braku odpowiednich środków towarzyszących WPRyb, mogłaby ona w krótkim czasie doprowadzić do utraty miejsc pracy, przede wszystkim w sektorze połowowym i przetwórstwa rybnego na lądzie, a przez to wywrzeć nieodwracalny szkodliwy wpływ na niestabilny wzrost społeczności przybrzeżnych i wyspiarskich, szczególnie w regionach najbardziej oddalonych; w tym względzie podkreśla konieczność uzupełnienia środków społeczno-gospodarczych, w tym profesjonalnej współpracy i planów dotyczących miejsc pracy, aby złagodzić czasowe skutki osiągnięcia maksymalnego podtrzymywalnego połowu, uczynić sektor bardziej atrakcyjnym dla ludzi młodych i zagwarantować zachęty do przystąpienia do niego; wzywa Komisję do pogłębienia i promowania współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym w celu zwiększenia inwestycji w sektor;

Środa, 12 września 2012 r.

47. uważa za konieczne promowanie rozwoju innowacji i działań pokrewnych w obszarze rybołówstwa, które mogą zrównoważyć utratę miejsc pracy spowodowaną dostosowaniami związanymi z reformą WPRyb; nalega, aby Komisja opracowała specjalne programy ukierunkowane na rozwinięcie turystyki rybackiej i innych dziedzin rozwoju gospodarczego związanych z morzem i z rybołówstwem;

Regionalizacja

48. podziela pogląd wyrażony we wniosku Komisji dotyczący konieczności adaptacji i konkretnych środków w oparciu o odmienne realia europejskiego przemysłu rybnego i europejskiej akwakultury, zwłaszcza w przypadku regionów przybrzeżnych i regionów najbardziej oddalonych UE; popiera koncepcję ustanowienia regionalizacji jako jednego z głównych instrumentów tego nowego sposobu zarządzania w celu odpowiedniego zareagowania na potrzeby każdego basenu morskiego oraz zachęcania do przestrzegania przepisów przyjętych na szczeblu europejskim;

49. uważa, że reforma powinna być okazją do podjęcia istotnych kroków na rzecz nowej formy współpracy pomiędzy społecznością naukową, przemysłem i partnerami społecznymi na rzecz wdrożenia procesu regionalizacji;

50. podkreśla znaczenie sektora rybołówstwa dla sytuacji społeczno-gospodarczej, zatrudnienia i dla promocji spójności gospodarczej i społecznej regionów najbardziej oddalonych, charakteryzujących się gospodarką o stałych strukturalnych uwarunkowaniach i małych możliwościach zróżnicowania ekonomicznego;

51. uważa, że w odniesieniu do regionalizacji należy ustanowić przejrzyste i proste przepisy na właściwym szczeblu, co pozwoli zwiększyć ich przestrzeganie; jest też głęboko przekonany, że Regionalne Komitety Doradcze, z szerszą reprezentacją i większą ilością obowiązków, powinny dalej promować dialog i współpracę między zainteresowanymi stronami oraz aktywnie przyczynić się do ustanowienia wieloletnich planów zarządzania; przypomina o roli współprawodawców w procesie przyjmowania tych planów;

52. ogólnie jest zdania, że należy wzmocnić rolę Regionalnych Komitetów Doradczych pod względem reprezentatywności i kompetencji; wzywa w tym względzie Komisję do złożenia nowego wniosku ukierunkowanego na umocnienie udziału zainteresowanych stron oraz tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego i rybołówstwa na niewielką skalę, które doprowadzi do prawdziwej regionalizacji w ramach WPRyb; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji o ustanowienie komitetu doradczego ds. Morza Czarnego; podkreśla również, że Generalna Komisja Rybołówstwa Morza Śródziemnego (GFCM) nie stanowi odpowiednich ram dla zarządzania Morzem Czarnym i że jest potrzebna nowa regionalna organizacja zarządzania rybołówstwem; zwraca się do Komisji o zintensyfikowanie dialogu z krajami regionu Morza Czarnego, szczególnie w zakresie wykorzystania i ochrony zasobów rybnych; wzywa do utworzenia komitetu doradczego ds. regionów najbardziej oddalonych; uważa, że, zgodnie z zaleceniem Komisji dotyczącym regionalizacji i pomocniczości, należy rozważyć stworzenie Regionalnego Komitetu Doradczego do spraw regionów najbardziej oddalonych, który będzie uwzględniał szczególną specyfikę tych regionów; podkreśla, że Regionalne Komitety Doradcze mają doradzać Parlamentowi i Radzie podczas przyjmowania planów wieloletnich, a w podejmowaniu przez te komitety decyzji muszą brać udział naukowcy;

53. uważa, że regionalizacja WPRyb musi odzwierciedlać geograficzną skalę zarządzania rybołówstwem, a także cele i zasady przyjęte przez współprawodawców UE oraz szczegóły środków zarządzania ustanowione na szczeblu regionalnym z uwzględnieniem, w miarę możliwości, potrzeb lokalnych, co oznacza, że w przypadku niektórych łowisk regionalizacja objęłaby kilka państw członkowskich, a w przypadku innych - część jednego państwa członkowskiego; uznaje, że może zaistnieć konieczność opracowania nowych struktur, aby umożliwić funkcjonowanie tego rodzaju systemu;

54. uważa, że należy przywiązywać większą wagę do określonych segmentów europejskiego sektora rybołówstwa, na przykład tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego na niewielką skalę, które na niektórych obszarach geograficznych takich jak Morze Śródziemne pomaga zapewnić dobrobyt i miejsca pracy;

Środa, 12 września 2012 r.

55. jest ponadto przekonany, że potrzebne jest bardziej całościowe i zintegrowane podejście do środowiska morskiego, i że morskie planowanie przestrzenne na szczeblu lokalnym i regionalnym obejmujące wszystkie zainteresowane strony jest niezbędnym narzędziem służącym wdrożeniu rzeczywistego podejścia ekosystemowego do zarządzania;
56. zwraca uwagę, że skuteczne planowanie na szczeblu regionalnym lub lokalnym ułatwi optymalne wykorzystanie zasobów morskich z uwzględnieniem warunków lokalnych, potrzeb rynkowych, konkurencyjnych sposobów wykorzystania zasobów, potrzeb obszarów chronionych oraz konieczności wyznaczenia określonych obszarów, na których zezwala się na stosowanie wyłącznie określonych narzędzi połowowych zgodnych z najlepszą praktyką itp.;
57. podkreśla, że ambitna i rzeczywista reforma WPRyb może być ułatwiona poprzez udostępnienie na kolejne 10 lat wystarczających środków finansowych na wsparcie wszystkich działań związanych z reformą oraz rozstrzygnięcia problemów społeczno-gospodarczych i środowiskowych, które mogą się pojawić; odrzuca wszelkie apele państw członkowskich o ograniczenie poziomu funduszy UE przeznaczonych na rybołówstwo i akwakulturę;
58. podkreśla szczególnie znaczenie synergii między Europejskim Funduszem Rozwoju Regionalnego (EFRR), ENPI i EFR dla zagospodarowania przestrzennego obszarów przybrzeżnych; jest zdania, że strategie makroregionalne, programy europejskiej współpracy terytorialnej i programy obejmujące baseny mórz stanowią ważne narzędzia służące opracowywaniu zintegrowanych strategii rozwoju terytoriów przybrzeżnych UE;
59. podkreśla konieczność przyznawania przez EFMiR pomocy na modernizację flot zajmujących się rybołówstwem, z powodów bezpieczeństwa, ochrony środowiska i gospodarki paliwowej;
60. podkreśla, że na nowe strategie polityczne, cele i priorytety dotyczące środowiska morskiego powinny zostać przyznane nowe środki finansowe; sprzeciwia się finansowaniu nowych priorytetów, celów i strategii politycznych (takich jak zintegrowana polityka morska) kosztem środków niezbędnych dla polityki rybołówstwa;
61. przypomina o zobowiązaniu wynikającym z art. 208 TFUE, zgodnie z którym UE musi uwzględnić cele współpracy na rzecz rozwoju we wdrażaniu strategii politycznych, w tym we wdrażaniu WPRyb, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się;
62. podkreśla, że przywożone produkty rybołówstwa i akwakultury powinny spełniać takie same normy środowiskowe, sanitarne i społeczne jak europejska produkcja wewnętrzna, z uwzględnieniem ich pełnej identyfikowalności od połowu po produkt gotowy, a także uważa, że kraje rozwijające się będą potrzebowały pomocy finansowej i technicznej zarówno w celu wprowadzenia takich samych norm, jak i w celu skutecznego zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów;
63. podkreśla, że wszelki dostęp do zasobów rybnych w krajach rozwijających się musi być zgodny nie tylko z art. 62 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza dotyczącym nadwyżki połowowej, lecz również z art. 69 i 70 dotyczącymi praw państw śródlądowych i państw o niekorzystnym położeniu geograficznym w danym regionie, w szczególności w odniesieniu do potrzeb żywieniowych i społeczno-gospodarczych lokalnych społeczności;
64. przypomina o podstawowym warunku nadwyżki połowowej, jak określono w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, przy odławianiu ryb na wodach państw trzecich; podkreśla znaczenie należytego i naukowego stwierdzenia występowania takiej nadwyżki; podkreśla, że WPRyb musi funkcjonować w oparciu o zasady przejrzystości i wymiany wszelkich istotnych informacji między UE i partnerskimi państwami trzecimi na temat całkowitych nakładów połowowych krajowych i, w stosownym przypadku, zagranicznych statków rybackich w odniesieniu do określonych zasobów;
65. przypomina, że przyszła WPRyb musi opierać się na zasadach dobrych rządów, w tym przejrzystości i dostępu do informacji zgodnie z konwencją z Aarhus oraz dostępu do oceny porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem;

Środa, 12 września 2012 r.

66. podkreśla, że UE powinna promować zrównoważone zarządzanie zasobami w państwach trzecich i wzywa w związku z tym UE do nasilenia działań na rzecz zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów; podkreśla, że porozumienia w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem powinny być w większym stopniu ukierunkowane na badania naukowe i gromadzenie danych, monitorowanie, kontrolę i nadzór; uważa, że na te cele UE powinna przeznaczyć odpowiednie wsparcie w formie zasobów finansowych, technicznych i ludzkich na rzecz partnerskich państw trzecich;

67. przypomina, że WPRyB musi być spójna z polityką rozwojową i polityką dotyczącą ochrony środowiska, w tym ochrony ekosystemów morskich; wzywa w związku z tym do podjęcia działań na rzecz udoskonalenia i rozszerzenia wiedzy naukowej oraz do ściślejszej współpracy międzynarodowej w celu zapewnienia większej skuteczności;

68. przypomina, że wszyscy obywatele UE muszą przestrzegać – niezależnie od miejsca prowadzenia działalności – zasad i przepisów WPRyB, w tym przepisów dotyczących ochrony środowiska i społeczeństwa;

*

* * *

69. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
